

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2015. augusztus 16.
Évközi 20. vasárnap

Szentség és áldozat

Az előző vasárnapok elmélkedéseinek gondolatmenetét folytatva fordítsuk figyelmünket az Eucharisztia szentségi és áldozati jellegére.

Amikor az Eucharisziáról, mint szentségről beszélünk, akkor e szentség hatásait érdemes megvizsgálnunk. Az Oltáriszentség célja, hogy közösséget teremtsen Krisztussal, továbbá közösséget teremtsen a többi keresztény emberrel, valamint lelki megerősítést adjon az egyén számára. A Krisztussal való közösséggel kapcsolatban ezt olvassuk a mai evangéliumi részben: „Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az bennem marad, és én őbenne” (Jn 6,56). A hívő ember arra vágyakozik, hogy egyesüljön Istennel. Nem akarunk Istenné válni, hiszen az már lázadás volna a teremtmény részéről a Teremtővel szemben, de kapcsolatba szeretnénk vele kerülni. Túl azon, hogy eljut hozzánk Isten üzenete és megismerhetjük őt jelei által, egyesülni szeretnénk vele, mert boldogságunk teljességét benne ta-

láljuk meg. Isten pedig az Oltáriszentség és a szentáldozás által lehetőséget ad nekünk, hogy ez a vágyunk beteljesedjen már földi életünk folyamán.

Az Oltáriszentség másik hatása, hogy egyesíti mindazokat, akik Krisztus testét magukhoz veszik. Szent Pál apostol ezt így fogalmazza meg a korintusiakhoz írt első levelében: „Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mert mindannyian egy kenyérből részesülünk” (1Kor 10,17). Már az őskeresztény idők igehirdetésében megjelenik a következő

szemléletes jelkép: miként a gabonaszemek egyesülnek a kenyérben és miként a szőlőszemek egyesülnek a borban, ugyanúgy egy közösséggé válnak mindazok, akik ugyanazzal az élő kenyérrel, Krisztus testével táplálkoznak.

A szentség harmadik hatása az egyén lelki megerősítése. Erre utalnak Jézus szavai: „Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véret, nem lesz élet bennetek” (Jn 6,53). Az Eucharisztia tehát az életet jelenti számunkra, illetve az örök életet biztosítja.

Jézus áldozata

Az Oltáriszentség esetében Jézus Krisztus áldozatáról van szó, az ő önfeláldozásáról a kereszten. A mennyei Atya akarta ezt az áldozatot az emberiség megváltása érdekében, és a Fiú, Jézus meghozta ezt az áldozatot, amelyet az Atya elfogadott, mint örökké érvényeset.

Jézus az utolsó vacsorán elővételezte áldozatát, amit másnap beteljesített kereszthalálával, s amely áldozatot a szentmise jelenvalóvá tesz. Az egyházi hagyományt követve helyénvaló „az Úr áldozatának jelenvalóvá válása” kifejezést használunk. Krisztus az örök főpap, aki bemutatja az áldozatot, és ő maga az áldozat, hiszen önmagát ajánlja fel az Atyának. Mi pedig mindannyian az ő áldozatához kapcsolódunk, azaz felajánljuk önmagunkat Istennek.

Újítsd meg életünket!

Urunk, Jézus! Hisszük, hogy a testeddé átváltoztatott kenyér, a te valóságos jelenléted teszi a templomot otthonunkká és a szentmisét ünneppé számunkra.

A veled való bensőséges találkozás a szentáldozásban megújítja életünket. Köszönjük, hogy e kenyérben önmagadat adod nekünk. Az Oltáriszentség iránti tisztelet külső formája a szentségimádás. A benső tisztelet formája a szentáldozás. E kettő együtt képes megújítani a hívőket valóságos gyakorlásában és megújítani az Egyház életét.

A szentáldozás azt jelenti számunkra, hogy kifejezzük hitünket: te valóságosan jelen vagy az átváltoztatott kenyérben, és a te közösségedhez, az Egyházhoz tartozunk. Újítsd meg a mi életünket azáltal, hogy bennünk élsz!

Évközi 20. vasárnap
Péld 9,1-6
Ef 5,15-20
Jn 6,50-59

Hétfő
Bír 2,11-19
Mt 19,16-22

Kedd
Bír 6,11-24a
Mt 19,23-30

Szerda
Bír 9,6-15
Mt 20,1-16a

Csütörtök, Szent István király
Péld 4,10-15.18-27
Ef 4,17-24
Mt 7,24-29

Péntek
Rut 1,1.3-6.14b-16.22
Mt 22,34-40

Szombat, Szűz Mária királynő
Iz 9,1-6
Irk 1,26-38

Évközi 21. vasárnap
Józs 24,1-2a.15-18b
Ef 5,21-32
Jn 6,61-70